

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylene wyroku Sądu z dnia 6 czerwca 2013 r. w sprawie T-515/11, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim oddalono w niej wniesione przez Delphi Technologies, Inc. odwołanie od decyzji eksperta z dnia 25 sierpnia 2010 r. oraz obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie dotyczy wyroku szóstej izby Sądu Unii Europejskiej w sprawie T-515/11 oddalającego skargę o stwierdzenie nieważności na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej utrzymującą w mocy odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego „INNOVATION FOR THE REAL WORLD”.

Odwołanie opiera się na trzech zarzutach:

- 1) Sąd naruszył art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾ poprzez brak poprawnego ustalenia właściwego kręgu odbiorców i poziomu świadomości. Towary są skierowane wyłącznie do profesjonalistów, którzy cechują się wysokim poziomem świadomości w odniesieniu do sloganów promocyjnych.
- 2) Sąd ponadto naruszył art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego poprzez zastosowanie zbyt ścisłego kryterium przy ocenie dotyczącej tego, czy zgłoszony znak towarowy ma charakter odróżniający. W szczególności Sąd błędnie zrozumiał wytyczne określone w niedawnym orzecznictwie, a zwłaszcza w wyroku w sprawie C-398/08 P Audi przeciwko OHIM.
- 3) Po trzecie, Sąd naruszył ogólne zasady równego traktowania i dobrej administracji, które są podstawowymi zasadami prawidłowej administracji Unii Europejskiej. Powinna zostać wzięta pod uwagę okoliczność, że OHIM rejestrował w przeszłości slogany o identycznej strukturze zawierające słowo „INNOVATION”, mimo że uprzednie decyzje nie są wiążące.

Wnosząca odwołanie podnosi, że z tego względu należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji i uznać, iż slogan „INNOVATION FOR THE REAL WORLD” ma samoistny charakter odróżniający.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 27 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal d'instance d'Orléans (Francja) w dniu 12 sierpnia 2013 r. — CA Consumer Finance przeciwko Ingrid Bakkaus i in.

(Sprawa C-449/13)

(2013/C 313/20)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal d'instance d'Orléans.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CA Consumer Finance.

Strona pozwana: Ingrid Bakkaus, Charline Bonato z domu Savary, Florian Bonato.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że do pożyczkodawcy należy przedstawienie dowodu na prawidłowe i pełne wykonanie ciężących na nim obowiązków w trakcie redagowania i wykonywania umowy kredytowej wynikających z prawa krajowego transponującego dyrektywę?
- 2) Czy dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki sprzeciwia się temu, aby dowód prawidłowego i pełnego wykonania obowiązków ciężących na pożyczkodawcy mógł zostać przedstawiony jedynie w drodze standardowego warunku znajdującego się w umowie kredytowej, dotyczącego uznania przez konsumenta wykonania przez kredytodawcę obowiązków, nie potwierdzonego przez żadne dokumenty sporządzone bądź to przez kredytodawcę, bądź to przez kredytobiorcę?
- 3) Czy art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on temu, aby weryfikacja zdolności kredytowej konsumenta była dokonywana jedynie na podstawie informacji zadeklarowanych przez konsumenta, bez rzeczywistego sprawdzenia tych informacji za pomocą innych środków?
- 4) — Czy art. 5 ust. 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki powinien być interpretowany w ten sposób, że kredytodawca nie może dostarczać konsumentowi adekwatnych wyjaśnień, jeżeli uprzednio nie zbadał jego sytuacji finansowej i jego potrzeb?

— Czy art. 5 ust. 6 dyrektywy 2008/48/WE powinien być interpretowany w ten sposób, że sprzeciwia się on temu, aby adekwatne wyjaśnienia udzielane konsumentowi wynikały jedynie z informacji umownych zawartych w umowie kredytowej bez sporządzania szczególnego dokumentu?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. L 133, s. 66)

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 30 maja 2013 r. w sprawie T-396/11 ultra air GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 12 sierpnia 2013 r. przez Donaldson Filtration Deutschland GmbH

(Sprawa C-450/13 P)

(2013/C 313/21)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Donaldson Filtration Deutschland GmbH (przedstawiciele: adwokaci N. Siebertz, M. Teworte-Vey i A. Renverts)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), ultra air GmbH

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 30 maja 2013 r. w sprawie T-396/11 i w konsekwencji oddalenie skargi ultra air GmbH o stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 18 maja 2011 w sprawie R 374/2010-4;

— obciążenie air GmbH kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie od wyżej wspomnianego wyroku Sądu zostało uzasadnione zasadniczo w następujący sposób:

1) Niedokonanie oceny zarzutu nadużycia prawa jako ogólnego konceptu prawnego

W zaskarżonym wyroku Sąd, stosując w niewłaściwy sposób orzecznictwo Trybunału, naruszył prawo nie uwzględniając faktu, iż ogólny koncept prawny, jakim jest zarzut nadużycia prawa, który dopuszcza i stawia wymóg oceny okoliczności danego przypadku, powinien być przestrzegany również we wspólnotowym prawie znaków towarowych. W przeciwieństwie do tego Sąd ograniczył się do stwierdzenia, że postępowanie na podstawie art. 52 ust. 1 lit. a) w związku z art. 56 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (¹)

jest rodzajem skargi powszechnej i w konsekwencji nie przeprowadził on oceny szczegółowego stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Sąd pominął w tym zakresie fakt, że chociaż prawodawca określił postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku na podstawie art. 56 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 jako rodzaj skargi powszechnej, to nie stoi to jednak na przeszkodzie uwzględnieniu zarzutu naruszenia prawa jako ogólnie obowiązującego konceptu prawnego, który należy przestrzegać również w prawie wspólnotowym.

W istocie fakt wykluczenia wniosków stanowiących nadużycie prawa nie równa się z ustanowieniem obowiązku faktycznego wykazania przez wnioskującego o unieważnienie prawa do znaku interesu prawnego i w konsekwencji nie skutkuje tym, że legitymacja procesowa zostaje ograniczona poprzez nałożenie określonych dodatkowych wymogów. Ponadto fakt, iż prawodawca określił postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku jako postępowanie, które jest wszczynane na wniosek oraz fakt, iż właściwie nie ma możliwości unieważnienia prawa do zarejestrowanego znaku towarowego z urzędu przemawia na korzyść stosowności zarzutu nadużycia prawa w kontekście art. 56 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009.

2) Niedokonanie oceny konkretnych okoliczności niniejszej sprawy.

Ze względu na to, iż Sąd odmówił stronie wnoszącej odwołanie uwzględnienia zarzutu nadużycia prawa jako ogólnie obowiązującego konceptu, nie zbadał on konkretnych okoliczności niniejszej sprawy ukazujących, że przedstawiony przez ultra air wniosek o unieważnienie prawa do znaku towarowego „ultrafilter international” (wspólnotowego znaku towarowego nr 001121839) był wyrazem nadużycia prawa.

W istocie, sama używając sporny znak towarowy, wnioskująca o unieważnienie prawa do znaku zamierza wykorzystać renomę kwestionowanego przez siebie znaku towarowego wprowadzając świadomie właściwy krąg odbiorców w błąd oraz stwżyć fałszywe wrażenie, że wpisywał się on w tradycję cieszącego się renomą poprzednika strony wnoszącej odwołanie.

Ponadto Sąd zbadał w niewystarczający sposób rolę osoby zarządzającej ultra air GmbH jako wnioskującej o unieważnienie prawa do znaku towarowego „ultrafilter international” (wspólnotowego znaku towarowego nr 001121839), osoby, która w trakcie jej zatrudnienia u strony wnoszącej odwołanie była sama osobiście odpowiedzialna za czynności związane z postępowaniem rejestracyjnym znaku towarowego, który obecnie kwestionuje. Złożyła ona osobiście wszystkie dokumenty, które należało przedstawić w kontekście postępowania rejestracyjnego celem wykazania obecności tego znaku towarowego na rynku. Dokumenty te zostały nawet częściowo przez nią samą sporządzone i leżały w zakresie jej kompetencji.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Wersja ujednolicona) (Dz.U. L 78, s. 1).